

Dagsöversikten: Utan europeiskt samförstånd intet återuppbyggande möjligt.

Churchills manchestertal föremål för livlig uppmärksamhet. — Konferens mellan Loucheur och Rathenau.

Den engelske kolonialministern Winston Churchill har i Manchester hållit ett tal i anslutning till det politiska laget i Europa, som ur mer än en synpunkt kan betecknas som sensationellt, då det uttrycker en ny orientering, för vilken hittills endast få auktoritativa röster tagit offentlig till orda. Talet bör ses i sammanhang med den diskussion, som på sista tiden förts om en allians mellan England och Frankrike. Enligt via Paris ingångna meddelanden skulle denna fråga utförligt ventileras inom det engelska kabinettet i den formen, att England förpliktade sig att bistå Frankrike i händelse av ett tyskt anfall, medan Frankrike å sin sida skulle ta hänsyn till de engelska önskemålen om Rhenområdets utrymmande och acceptera den engelska ståndpunkten i den för ögonblicket synnerligen delikata orientfrågan. De främsta företrädarna för detta projekt skulle vara lord Curzon och Chamberlain. Kabinetets majoritet hade emellertid följt Churchill och tillbakavisat förslaget, som därmed enligt de franska informationerna t. v. åtminstone vore bragt ur världen.

Churchills Manchestertal är en klar beaktelse till tanken på ett samarbete och samförstånd mellan Tyskland, England och Frankrike som den enda framkomliga vägen för Europas återuppbyggande. Folkförbundsakten erbjuder icke tillräckligt värn för nationernas säkerhet endast en uppriktig fred mellan de trenne europeiska stormakterna förmår garantera det tillstånd av trygghet, förutan vilket ett framgångsrikt rekonstruktionsarbete är omöjligt. För Eng-

land, som icke hotas av samma faror som Frankrike och icke heller är uppfyllt av de känslor av bitterhet, som tyskarna bysa, blir det en uppgift att förhålla sig som en trogen bundsförvant gentemot Frankrike och göra Tyskland rättvisa, att utjämna motsättningarna mellan de tyska och franska folken, att söka bereda Frankrike den känsla av säkerhet, förutan vilken den icke kan komma till ro och Tyskland vissheten att behandlas med fair play, varigenom det beredes möjlighet att behärska de för framtidsfreden farliga nationalistiska strömningarna.

I full samklang med dessa principiella uttalanden står Churchills resonemang över de ekonomiska problem, som nu högre grad än annat sysselsätta världens intresse. Tyskland, yttrade han, som redan betalad av 350 milj. pund på sina skadeståndsförpliktelser och med undantag av kol inte kan exportera några råvaror av större omfattning, är feberaktigt verksamt med fabrikation av industriprodukter för världsmarknaden. I den mån som dessa produkter gå till de förstörda områdenas återuppbyggande är arbetet av direkt nyttig art, då det fyller ett av kriget åvägbragt vacuum. En massimport av tyska varor till England skulle däremot medföra en förlamande inverkan på den engelska industrien och därmed allvarligt skada den engelska exporthandeln. Detsamma gäller Förenta staterna, vars höga valuta utgör ett svårt hinder. Ju längre den nuvarande processen fortgår desto mera växer Tysklands industriella domination på bekostnad av de engelska arbetarnas existensvillkor. Om det skulle lyckas för Tyskland att under de närmaste 40 eller 50 åren betala alla sina skulder, innebure detta, att Tyskland behärskade samtliga marknader och intoge främsta platsen bland världens exportländer. Förenta staterna skulle å andra sidan om det finge alla sina lån återbetalda därmed till största delen förstöra sin utrikeshandel. En gång skola dessa enkla fakta stå klart för nationernas medvetande och de skola då, om de handla klokt, nedskryva sina skulder till varandra på en nivå, som är förenlig med en sund handel, med normala valutor och rationella arbetsvillkor.

Churchills tal har blivit föremål för livlig uppmärksamhet, icke minst i Frankrike och Tyskland. Den franska pressen har skyndat sig att uttolka talet som ett uttryck för Churchills förståelse för den franska ståndpunkten och t. o. m. betygsatt honom som en av de få engelsmän, som uppskatta Frankrikes strävanden. I Berlin ha givetvis de Churchillska synpunkterna väckt resonans och man finner i dem främst ett tecken på att i det nyktra och reellt tänkande England bliken alltmera öppnas för att ingen återuppbyggnad är tänkbar, innan en stark internationell solidaritetskänsla väckts till liv, som förmår att behärska den nationella patriotismen.

Rörande utsikterna för att de engelska gruvarbetarna skola acceptera gruvägarnas förslag föreligger för dagen följande meddelande: Shirkie, de engelska gruvmaskinisternas och gruveldarnas sekreterare, har yttrat att han icke hyste något som helst tvivel om att gruvarbetarna med stor majoritet komme att rösta för ett återupptagande av arbetet. Han vore övertygad om att arbetet skulle återupptagas den 20 juni. Gruvbetarnas i Lancashire och Cheshire

(Forts. på sid. 3.)

Dagsöversikten.

(Forts. från sid. 1).

exekutivråd har beslutat tillråda gruvarbetarna att förkasta gruvägarnas villkor.

Ledarna för gruvarbetarna i Northumberland, Yorkshire och South Wales ha däremot beslutat att icke giva arbetarna några direktiv rörande vare sig ett antagande eller förkastande av gruvägarnas villkor. De skottiska gruvarbetarnas nationalkonferens i Glasgow har fattat samma beslut.

Chamberlain har meddelat i underhuset, att den engelska regeringens hållning beträffande den grekisk-turkiska konflikten städse präglats av sträng neutralitet gent emot bägge parter, och intet beslut i riktning mot ett avvikande från denna hållning hade fattats. Engelska regeringen hoppas fortfarande, att den i förening med sina allierade möjligen skall kunna åvägabringa fred mellan greker och turkar.

Förre ordföranden i deputeradekammarens utrikesutskott Franklin Bouillon har av franska regeringen sänts till Mustafa Kemals regering.

Fullständig enighet råder enligt ett Paristeleggram inom den allierade kommissionen rörande de åtgärder, som böra vidtagas för att återupprätta ordningen i Ober-Schlesien i enlighet med ambassadörkonferensens plan. Denna innefattar upprättandet av en mellan de stridande belägen zon och progressiv avvapning av båda parterna. De polska insurgenterna ha ånyo försäkrat, att de äro redo att åtlyda kommissionens anvisningar. Man väntar att pacifikationen snart skall kunna äga rum.

*

I dag avreser till Genève för att deltaga i Nationernas förbunds råds behandling av Ålandsfrågan f. statsministern H. Branting. Under rådsötet komma därjämte att i Genève närvara övriga medlemmar av den svenska delegationen för Ålandsfrågan, nämligen frih. Marks von Württemberg, envoyén greve Ehrensvärd och envoyén frih. Palmstierna. Delegerade åtföljas av legationssekreteraren N. F. C. Wikstrand såsom sekreterare.